

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

La família i l'experiència de la comunicació

XLIX Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Diumenge, 17 de maig de 2015
Festivitat de l'Ascensió del Senyor

Comunicar
La Família

Ambient privilegiat de l'encontre en la gratuïtat de l'amor

L'Església celebra aquest diumenge la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. El papa Francesc ha volgut que el tema de la jornada d'enguany fos el de la comunicació i la família, ja que el passat mes d'octubre es va celebrar un Sínode dels bisbes extraordinari sobre la família i el mes d'octubre vinent se celebrarà un Sínode —aquest de caràcter ordinari— sobre el mateix tema.

En el missatge sobre aquesta jornada el Papa tracta de l'experiència de la comunicació en la família, sobretot entre pares i fills. La primera ja es dona al si matern i es tracta d'una experiència «feta d'escolta i de contacte corporal, on comencem a familiaritzar-nos amb el món extern en un ambient protegit i amb el so tranquil·litzador del batec del cor de la mare». Aquest encontre, aquesta primera relació en el claustre matern, es converteix en la primera experiència de comunicació.

Després del naixement, la comunicació està cridada a prolongar-se i a créixer perquè romanem en un àmbit concret que és la família. La família, diu el Papa, «és el lloc on s'aprèn a conviure en la diferència: diferències de gèneres i de generacions, que comuniquen més que res perquè s'acullen mútuament, perquè entre ells hi ha un vincle. I com més ampli és el ventall d'aquestes relacions i més diverses són les edats, més ric és el nostre ambient de vida».

En la família s'aprèn a parlar la llengua materna; és a dir, la llengua dels nostres avantpassats, un vehicle privilegiat de comunicació entre nosaltres, heretat dels qui ens han precedit en la vida.

Entre les aplicacions que fa el missatge del Papa per a la jornada d'avui n'he trobat varies que em semblen significatives. No caben totes en la brevetat obligada d'aquest escrit. Però vull referir-me a una perquè la considero molt important per al nostre temps. Em refereixo a l'experiència d'una comunicació amb Déu en la família, és a dir, a la pregària. L'oració —diu el Papa— és una forma fonamental de comunicació.

«Quan la mare i el pare posen a dormir els seus infants recent nascuts, sovint els confien a Déu per tal que vetlli per ells; i quan els nens són una mica més grans, reciten amb ells les oracions senzilles, recordant amb afecte altres persones: els avis, els altres familiars, els malalts, els qui pateixen, tots aquells que més necessiten l'ajuda de Déu.»

En la família es viuen en comunitat els fets de la vida de cada dia. Em sembla que malauradament el nostre ambient secularitzat provoca en moltes ocasions l'absència d'aquesta experiència de pregària. No existeix una família perfecta. Per això la família ha de ser una escola de pregària i de perdó ja des dels primers anys. Crec que mai insistirem prou en la transcendència de la primera experiència religiosa dels infants en el si de la família. Demano als pares i mares que vulguin meditar sobre la importància d'aquest aspecte de la seva missió.

ENTREVISTA

Servir i estimar

MARIA TERESA SIVILL

La Congregació de les Germanetes de l'Assumpció celebren 150 anys de la seva fundació a càrrec d'Etienne Pernet i d'Antoinette Fage. Ha estat un segle i mig «de joia i d'acció de gràcies per l'amor i la fidelitat de Déu, que ens ha acompanyat sempre», afirma la Gna. M. Teresa Sivill, una treballadora familiar que hi va entrar fa 54 anys i resideix, «en acció apostòlica», a la Comunitat de St. Andreu de Palomar de Barcelona.

Com defineix el carisma de la Congregació?

Procurar la glòria de Déu, donant una resposta evangèlica per mitjà del servei a la classe obrera, als més empobrits i a les seves famílies, pel camí d'encarnació de Jesús servidor; portem al cor i a la vida les seves joies i sofriments. Malgrat la nostra feblesa continuem fent realitat aquest carisma, adaptat als signes dels temps: treballant per la pau, la justícia i la integritat de la creació, eix transversal de la nostra Congregació.

Com ha evolucionat la seva fe?

Sóc una dona de fe, oberta al creixement i arrelada al Déu de Jesucrist. Conscient que mai no en tinc prou, dic: «Crec, Senyor, però augmenta la meua fe». La fe em fa sentir feliç amb el Crist vivent. En moments foscos i durs de la vida no m'he ensorrat mai. La vivència de Déu em fa viure en pau, joia i esperança. Dono gràcies a Déu per la Congregació, que m'ha acompanyat en aquest camí i m'ha ajudat a concretar la fe en el servei als petits.

En què se centra el seu treball pastoral?

Intentant viure en comunitat l'esperit de les Benaurances, en actitud de servei i d'ajuda als qui ho necessiten. Actualment, el meu compromís apostòlic es realitza preferentment en la comunitat, en el barri, en la parròquia i en l'anunci explícit de Jesucrist animant un grup de dones d'estudi d'Evangelí.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

La mirada de la mare

Traspassà la mare. El fill, ja adult, rebia el condol dels familiars i de les amistats.

Un dels amics li preguntà: «Què recordes més de la mare?» «La seva mirada», va ser la resposta immediata, que va aclarir tot detallant: «Quan era petit i, de bon matí, sortia cap a l'escola del poble, la seva mirada em seguia des de la finestra fins que em perdia a l'horitzó. Jo sentia que em seguia fins que arribava a l'escola. Així durant una bona colla d'anys. La seva mirada amantent, tendra i amorosa, darrere els vidres, m'acompanyava i em donava seguretat i confiança. Feia que em sentís estimat. Vaig saber uns anys després, quan estava acabant l'ESO, que la mare, en aquells moments, m'encomanava a Maria, em posava confiadament a les seves mans.» «[...] Quan Jesús veié la seva mare [...], digué: Dona, aquí tens el teu fill. Després digué al deixeble: Aquí tens la teua mare» (Jn 19,26-27).

«Acabà el temps d'escola, em vaig fer gran i mai he deixat de sentir aquella dolça companyia. Encara avui, ara mateix, la tinc ben present. Des del sentiment de l'absència, des de l'enyor, la mirada de la mare, després del seu

traspàs, em continua acompanyant des de la proximitat de Déu.»

La mare d'aquesta persona seguia el fill amb la mirada, com l'esguard de Maria seguia la vida de Jesús des de la humil menjadora fins a la Creu. Com el seguí quan el davallaren, acompanyada pel petit grup d'homes i dones fidels. El contemplava mort en els seus braços en aquells moments d'aniquilació i silenci, de la mateixa manera que la seva mirada el contemplava en néixer, agombolada pel cant dels àngels i la joia dels pastors. I com compartí la resurrecció rebent el seu desig de pau en retrobar mare i deixebles. «Jesús es presentà enmig d'ells i els digué: Pau a vosaltres» (Lc 24,36).

«La mirada de la mare ha estat important —afegeix el protagonista del relat. M'ha ajudat a créixer i a ser pare. Quan acompanyo els meus fills a l'escola, deixo que facin l'últim tram sols. Així els puc seguir amb la mirada fins que traspassen la porta, es giren i em diuen adéu. I puc encomanar-los a Maria. I quan deixin de girar-se per dir-me adéu —tard o d'hora això també passarà—, encara els encomanaré amb més força!» «Saludeu Maria, que ha treballat molt per vosaltres» (Ac 1,14).

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

«¡Quemaban alegría!»

Me encuentro en la casa provincial y residencia de las religiosas de la Congregación de San José de Girona, en Barcelona. Todas han trabajado —**quemado** sus vidas **por amor**— como enfermeras o cuidadoras de noche o dedicadas a la enseñanza, en Europa, África y América. Acababa de llegar la Hna. Esther. Era la delegada de la Congregación en centros de salud —propios y diocesanos— en Ruanda, Congo, Bata y Camerún. Ahora, enferma, venía para ser tratada de su enfermedad.

Al entrar veo a unas 12 religiosas —en medio del corro, la provincial Hna. Rosa y la Hna. Esther—, todas con manifestaciones externas de júbilo, con risas festivas, ellas que habían trabajado en las misiones africanas y ahora se reencontraban de nuevo.

—Estaban **quemando** alegría. Su alegría era como un incienso...

—Perfumaban el ambiente con el buen olor de la alegría de Cristo...

San Gregorio Magno afirmaba: «El alma santa hace de su corazón un incensario. Quema sus perfumes a Dios.»

Teresa de Jesús invitaba «a caminar alegres... sirviendo».

—«Sentir su amor... es como renacer a una alegría contagiosa, que no se puede disimular; he de comunicarla y transmitirla a mi alrededor».

Pedía:

—«No dejen de ser alegres. Que se alegren todos.»

San Juan Crisóstomo recordaba a los cristianos que debíamos ser alegres:

—«Que si aparecíamos alegres: con dulzura, con mansedumbre y humildes... nos asemejaríamos al sol que, cuando sale, disipa las tinieblas.»

¡Felices los cristianos alegres; **persuaden antes de hablar!**»

Lectures missa diària i santoral

18. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. Sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dimarts [Ac 20,17-27 / Sl 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dimecres [Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dijous [Ac 22,30; 23,6-11 / Sl 15 / Jn 17,20-26]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Divendres [Ac 25,13-21 / Sl 102 / Jn 21,15-19]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826). Santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quirtería, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Dissabte [Ac 28,16-20. 30-31 / Sl 10 / Jn 21,20-25]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. ■ † Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Ac 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12,3b-7. 12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jn 20,19-23 (o bé: Jn 15,26-27; 16,12-15)]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunint amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

(Ef 4,1-13)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Però, cadascun de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist. Per això diu l'Esclat: «Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes». Si va «pujar» vol dir que abans havia baixat del cel a la terra. És ell mateix qui, després d'haver baixat, ha pujat més amunt de tots els cels, per portar a plenitud tot l'univers.

És ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelistes, pastors o mestres, i així ha preparat els qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist, fins que ens trobarem units uns i altres constituint tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist.

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 1,17-23)

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangelí. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles

(Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

Salm responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios

(Ef 4,1-13)

Hermanos:

Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

A cada uno de nosotros se le ha dado la gracia según la medida del don de Cristo. Por eso dice la Escritura: «Subió a lo alto llevando cautivos y dio dones a los hombres.» El «subió» supone que había bajado a lo profundo de la tierra; y el que bajó es el mismo que subió por encima de todos los cielos para llenar el universo. Y él ha constituido a unos, apóstoles, a otros, profetas, a otros, evangelizadores, a otros, pastores y maestros, para el perfeccionamiento de los santos, en función de su ministerio, y para la edificación del cuerpo de Cristo; hasta que lleguemos todos a la unidad en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios, al hombre perfecto, a la medida de Cristo en su plenitud.

(La 2.ª lectura de hoy también puede ser Ef 1,17-23)

✠ Lectura del santo evangelio según san Marcos

(Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los Once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y se bautice se salvará; el que se resista a creer será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos.» Después de hablarles, el Señor Jesús subió al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a pregonar el Evangelio por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Glorificat a la dreta del Pare

Quan Jesús puja al Pare vol dir que la missió de l'Església continua la missió de Jesús. L'ascensió de Jesús és el punt d'arribada de la vida de Jesús i el punt de partida de la vida missionera de l'Església. Celebrem la partença-absència de Jesús i, alhora, la presència-responsabilitat de l'Església. Amb el final de la presència de Jesús en el nostre món i la seva glorificació a la dreta del Pare, Crist comença una nova presència en el món a través de la missió i el testimoniatge confiat als seus deixebles: «Sereu testimonis meus [...] fins als límits més llunyans de la terra». L'esperança cristiana no legitima cap fuga del món, de la història. La vida del Senyor ha estat una existència plenament disponible al servei dels homes. És seguint el mateix camí de Crist que nosaltres, seguint-lo, farem també el cim.

L'Ascensió del Crist ressuscitat és narrada al final de l'evangeli de Lluc (24,50-52) com el final gloriós de la vida pública de Jesús; i al començament dels Fets (1a lectura) és vista com el punt de partida de la missió de l'Església per tot el món. Jesús és ell mateix però no el mateix amb qui havien menjat i begut i que ha mort crucificat. Jesús ha pujat enaltit a la dreta del Pare, però continua la seva presència en l'Església. Ara és el temps de l'Església, no podem quedar-nos badant com puja al cel: «Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel». Comença la missió de l'Església: escampar arreu la bona nova del Regne de Déu, ser testimonis de Jesucrist que fou crucificat i ara té la vida nova de ressuscitat, primícia de tots els qui ressuscitarem en ell.

L'Ascensió és la plenitud del misteri pasqual. El Crist ressuscitat ha estat glorificat a la dreta del Pare. La litúrgia de la Paraula ens presenta dues narracions del Senyor ressuscitat. La primera està treta dels Fets dels Apòstols i la segona, del final de l'evangeli de Marc inspirat en el final de l'evangeli de Lluc. Són dos relats de la mateixa realitat, per bé que amb una perspectiva diferent.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 16, a les 13 h. Missa a la Trobada de Voluntaris de Càritas al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

A les 19.30 h. Missa a la Catedral i Confirmació d'alumnes del col·legi Puresa de Maria de Sant Cugat del Vallès.

Aquest diumenge 17, a les 10.30 h. Missa i Confirmació a la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors (Torre Romeu) Sabadell.

Dimarts 19, a la tarda. Conferència sobre Pastoral Social a la diòcesi de Cuenca.

Dimecres 20, a les 17.30 h. Missa i Confirmacions d'alumnes del col·legi Viaró de Sant Cugat del Vallès a la Catedral.

Dijous 21, a les 11 h. Reunió del Col·legi de Consultors.

Divendres 22, a les 10 h. Presentació d'APASOMI, Empresa d'Inserció Laboral de Càritas Diocesana, a Sabadell.

Dissabte 23, a les 11 h. Entrega de premis del Concurs Bíblic, al Centre Cultural de Terrassa.

A les 20 h. Missa en ritu hispanomossàrab a la Catedral, en el 1.400 aniversari del Concili d'Ègara.

Diumenge 24, a les 12 h. Missa de Pentecosta a la Catedral.

A les 24 h. Rosari de l'Aurora a la romeria del Rocío a Montcada i Reixac.

Visita Pastoral

Aquest diumenge 17, a les 11 h. Missa estacional a Sant Esteve de la Garriga.

Dilluns 18 i dimarts 19. Visita Pastoral a Sant Esteve de la Garriga.

Notícies

El Sr. Bisbe visita a Càritas el projecte d'atenció a les persones sense llar. Dimarts 28 d'abril, Mons. Saiz Meneses, bisbe diocesà, visità el projecte d'atenció a persones sense llar de Càritas Sabadell, ubicat a la seu diocesana de Càritas, també a Sabadell. L'acompanyaren el Sr. Joan Carles Sánchez, alcalde de Sabadell, el Sr. Salvador Obiols, director general de Càritas, Mn. Francesc Catarineu, delegat episcopal de

Càritas i el Sr. Esteve Renom, responsable de Càritas Sabadell.

Capítol General de les Religioses de la Puresa de Maria. El 23 de març, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa a la Casa General de les Religioses de la Puresa de Maria a Sant Cugat del Vallès en l'inici del Capítol General de la Congregació. El dia de Pasqua (5 d'abril) fou elegida la nova superiora general, Gna. Emilia González RP i el seu equip.

Trobada de les escoles diocesanes i parroquials. Dijous 16 d'abril, al Santuari de la Mare de Déu de l'Alegria, a Tiana, Mons. Saiz Meneses va fer la

presentació i la pregària a la trobada d'alumnes de 2n d'ESO de les escoles diocesanes i parroquials de Terrassa.

En la Pau de Crist

Gna. Maria del Carme de Jesús Resuscitat Marimón Rosés, OCD. Morí el 18 d'abril al Monestir de Carmelites Descalces de la Torreta, als 74 anys d'edat i 54 de professió monàstica.

Gna. Carmen de Jesús Hernández Sánchez de Pablo, OCD. Morí el 21 d'abril al Monestir de Carmelites Descalces de Terrassa, als 92 anys d'edat i 61 de professió monàstica.

Agenda

Via Lucis. Dissabte 23 de maig (Vigília de Pentecosta) a les 18 h: Processó des de l'església de Santa Maria d'Ègara (antiga Catedral) a la Catedral Basílica del Sant Esperit; amb cants de lloança a càrrec de diverses corals. A les 20 h: Participació en la Missa en ritu hispanomossàrab presidida pel Sr. Bisbe. A la sortida, actuació de la Mui-xeranga. L'acte forma part del 1.400 aniversari del Concili d'Ègara i de la Jornada de l'Apostolat Seglar.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

La familia y la experiencia de la comunicación

La Iglesia celebra este domingo la Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales. El papa Francisco ha querido que el tema de la jornada de este año fuese el de la comunicación y la familia, puesto que el pasado mes de octubre se celebró un Sínodo de los obispos extraordinario sobre la familia y el mes de octubre próximo se celebrará un Sínodo —éste de carácter ordinario— sobre el mismo tema.

El Papa habla, en el mensaje sobre esta jornada, de la experiencia de la comunicación en la familia, sobre todo entre padres e hijos. La primera ya se da en el seno materno, y se trata de una experiencia «hecha de escucha y de contacto corporal, donde

comenzamos a familiarizarnos con el mundo exterior en un ambiente protegido y con el sonido tranquilizador de los latidos del corazón de la madre». Este encuentro, esta primera relación en el claustro materno, se convierte en la primera experiencia de comunicación.

Después del nacimiento, la comunicación está llamada a prolongarse y acrecentarse, porque permanecemos en un ámbito concreto, que es la familia. La familia —dice el Papa— «es el lugar en que se aprende a vivir en la diferencia, diferencias de géneros y de generaciones, que comunican sobre todo en el hecho de acogerse mutuamente, porque entre ellos existe un vínculo. Y cuanto más

amplio es el abanico de estas relaciones y más diversas son las edades, más rico es nuestro ambiente de vida».

En la familia se aprende a hablar la lengua materna; es decir, la lengua de nuestros antepasados, un vehículo privilegiado de comunicación entre nosotros, heredado de los que nos han precedido en la vida.

Entre las aplicaciones que hace el mensaje del Papa para la jornada de hoy he encontrado varias que me parecen significativas. No todas caben en la brevedad obligada de este escrito. Pero hay una a la que deseo referirme, porque la considero de gran importancia para nuestro tiempo. Me refiero a la comunicación

con Dios en la familia, es decir, a la plegaria. La oración —dice el Papa— es una forma fundamental de comunicación.

«Cuando la madre y el padre acuestan para dormir a sus hijos recién nacidos —dice Francisco—, a menudo les confían a Dios para que cuide de ellos, y cuando los niños son algo mayores, recitan con ellos las oraciones sencillas, recordando con afecto a otras personas: los abuelos y otros familiares, los enfermos y los que sufren, y todos aquellos que más necesitan la ayuda de Dios.»

En la familia se vive en comunidad los hechos de la vida cotidiana. Me parece que desgraciadamente nuestro ambiente secularizado provoca en no pocas ocasiones la ausencia de la experiencia de la plegaria. No existe la familia perfecta. Por eso la familia ha de ser una escuela de oración y de perdón, ya desde los primeros años.

Nunca —creo— insistiremos bastante en la trascendencia de la primera experiencia religiosa de los niños en el seno de la familia. Pido a los padres y madres que quieran meditar en la importancia de este aspecto de su misión.